

Syn på barneoppdragelse

Johanne og moren var uenige i hva som var den beste barneoppdragelsen.

Johanne hadde fått en liten gutt i april. Etter fødselen hadde moren vært på besøk. Hun kom fra et annet sted i landet og ble derfor boende en uke eller to hver gang hun kom.

Pasient: Nå orker jeg snart ikke mer hjelp! Mamma får meg til å føle meg som et barn som slett ikke kan ta hånd om min egen lille gutt!

Flere av morens opphold hadde endt ganske dårlig. Stemningen hadde vært trykket, men det virket ikke som moren lot seg påvirke av det. Johanne sa at de hadde sklidd langt fra hverandre de siste 10-15 årene. Da hun selv var blitt gravid hadde hun begynt å tenke mer over dette og følt det trist at hun ikke hadde et bedre forhold til moren. Hun fortalte at det ble store diskusjoner hver gang hun var der, og at de ikke klarte å snakke konstruktivt sammen.

Lege: Hva er det dere er uenige om?

Pasient: Jo, mamma synes at vi mangler ryddige rutiner, som hun sier. Hun mener at Eirik har godt av å ligge for seg selv mellom ammeperiodene. Men jeg tror han har det bedre når han ligger på fanget mitt. Mor er en skikkelig "fire timers fundamentalist"!

Synet på barneoppdragelse endrer seg gjerne noe fra generasjon til generasjon i likhet med mye annet i samfunnet. Dagens mødre er kanskje mer opptatt av kos og omsorg enn deres mødre var. Mange 60- og 70-tallsmødrene la nok noe mer vekt på ryddige rutiner.

Nå er det vanlig at barna får spise når de er sultne og få all den kos og omsorg som de ønsker. Målet er å skape trygge og harmoniske barn. På den annen side kan nok rutiner til en viss grad skape trygghet. En tilværelse helt uten struktur kan stresse barna selv om de kan bli mer fleksible. Men for rigide rutiner kan gi apatiske barn som vet at det ikke nytter å skrike i en hvileperiode. Et stille barn er ikke nødvendigvis et fornøyd barn.

Johanne og moren var også uenige om leggerutiner. Moren mente at gutten skulle gråte seg i søvn. Det syntes Johanne var feil.

Pasient: Mamma skjønner heller ikke poenget med all denne ammingen. Hun sier at jeg ammer for ofte, og at jeg godt kan slutte nå som han har blitt fem måneder. Men jeg har lyst å amme til han er et år! Hun sier at det er helt unødvendig å slite seg ut, og at det ble folk av oss også som ikke ble ammet.

Synet på amming har endret seg mye de siste 20-30 årene. Tidligere la man lite vekt på å amme barna lenge. Nå verdsetter man morsmelken høyere. Samtidig kan nok noen av dagens mødre føle ammingen som et press, og enkelte kan kjenne skyld hvis de ikke lykkes med den. Jeg sa til Johanne at jeg trodde at det var hyggelig og godt for gutten hennes at hun ammet ham, men at det ikke var absolutt nødvendig å fortsette til han var ett år. Enhver mor bør gjøre det som passer best for henne og barnet.

En annen ting de kranget om var maten.

Pasient: Nå er han jo fem måneder og får lov til å sitte korte stunder ved bordet. Da koser han seg skikkelig. Dette synes mamma er noe stort tull fordi han "bare griser med maten". Hun sier at jeg bør mate han til han klarer å spise selv!

Jeg foreslo at de snakket om konfliktene de hadde. En god samtale ville kreve at begge forsøkte å forstå den andres synspunkter og at de var et resultat av tiden hver av dem hadde vokset opp i. Det kunne sannsynligvis øke den gjensidige respekten og bringe dem nærmere hverandre. Moren hadde sikkert også følt at de hadde et anstrengt forhold. Hun ønsket nok at det skulle bedre seg og så antagelig barnebarnet som en gylden anledning til å hjelpe datteren og gjenoppta kontakten med henne. Og så ville hun selvfølgelig bli kjent med det nye medlemmet av familien. Konfliktene som Johanne hadde med sin mor var alminnelige. De lot seg nok løse hvis begge la godviljen til.